

Wtórna cisza

Marcin Rusak, Iwona Wojnarowicz, Ada Zielińska

Dokumentacja złożona do konkursu
na kuratorski projekt wystawy w Pawilonie Polskim
na 61. Międzynarodowej Wystawie Sztuki
w Wenecji w 2026 r. (fragment)

Wtórna cisza

Projekt Ady Zielińskiej i Marcina Rusaka
dla Pawilonu Polskiego
na 61. Międzynarodową Wystawę Sztuki w Wenecji w 2026 r.

Kiedy znajdziesz się w samym sercu dopiero co spalonego lasu, cała dotychczasowa świadomość natury zostaje gwałtownie zakwestionowana. Temperatura sięga 50°C, oddychanie utrudnia dym, a oczy łzawią od unoszącego się popiołu. Wszystko, co kiedyś było żywe, teraz pokrywa czarny popiół. Jednak najbardziej uderzająca jest wszechobecna, absolutna cisza. To doświadczenie staje się punktem wyjścia do projektu Ady Zielińskiej i Marcina Rusaka dla Pawilonu Polskiego. Projekt rozwija ideę Post Tourism i jest wynikiem wspólnej wyprawy badawczej artystów na tereny dotknięte pożarami w Kalifornii w marcu 2025

Instalacja dla Pawilonu składa się z kilkudziesięciu drzew pozyskanych z obszarów dotkniętych pożarami. Zostaną one przetworzone przez artystów, poprzez dekonstrukcję i ich ponowną rekonstrukcję. Modułowo skonstruowane na nowo drzewa, pokryte miejscowo aluminium, stworzą obiekty-rzeźby tworzące post-katastroficzny las. Podłoga pokryta pyłem i węglem, zachrząści pod stopami widzów. W pawilonie zapadnie całkowita cisza.

Wkraczając do głównej sali otoczy nas obezwładniający zapach spalonego drewna i dominujące nad nami olbrzymie drzewa. Przechodząc między nimi zauważymy, że połyskują one metalicznie. Rzeźbiarskie aluminiowe elementy zostaną zespolone z naturalnym, czarnym drewnem, tworząc z każdego z drzew samodzielną rzeźbę.

Projekt dla pawilonu składa się z materii poddanej rekonstrukcji. To twórcze odtworzenie, nadanie nowego życia martwym już obiektom. W trakcie przetwarzania pozyskanych ze spalonych lasów drzew oraz aluminium z odpadów ludzkich, powstanie element strukturalny, wywołujący pytanie czy mamy do czynienia jeszcze z naturą czy już z ludzkim wytworzeniem. Zapominamy, że na co dzień używane w przemyśle surowce, pochodzą z ziemi. Stają się przetworzonymi dobrami by ostatecznie, z powodu pożaru, wrócić do swojej oryginalnej postaci w formie czystego metalu.

Artyści podejmują próbę twórczego przetworzenia tego, co w wyniku naturalnych cykli ulega destrukcji, zwłaszcza wtedy, gdy jest to pozostałość po ludzkiej działalności, nie wpisującej się w rytm natury. Dążą przy tym do ponownego połączenia tych elementów naturalnych i sztucznych - w harmonijną całość. Projekt jest rozwinięciem działalności twórczej Ady Zielińskiej oraz prac Marcina Rusaka z materiałami organicznymi wykorzystując do nich technologię i metale pozyskane z ziemi.

Bazując na w pełni zrozumiałych kodach kulturowych, chcemy by doświadczenie zniszczenia zmusiło do filozoficznej refleksji. Uczucie towarzyszące kontaktowi z pejzażem dotkniętym katastrofą pożaru zostało opisane przez Burke'a i Kanta jako "wzniosłość" (sublime). To zjawisko estetyczne, emocjonalne i filozoficzne zarazem – doświadczenie czegoś tak potężnego i pięknego, że przekracza granice racjonalnego pojmowania. Katastrofy naturalne stały się częścią naszej rzeczywistości. Nie odwracamy wzroku od tego doświadczenia. Próbujemy odnaleźć się w tej rzeczywistości.

Materiały użyte w instalacji — głównie spalone drzewa i metale — zostaną pozyskane z terenów leśnych zniszczonych przez ogień w Polsce i Europie. Drzewa zostaną pocięte, a następnie zrekonstruowane za pomocą aluminium, tworząc rzeźbiarskie obiekty. Te, zostaną zainstalowane na stalowych platformach, pozwalających na łatwy montaż oraz odpowiednie na rozłożenie ciężaru. Całość zostanie zabezpieczona tak, by nie powodować niekontrolowanego pylenia.

Lasy w Polsce zajmują niemal 30% naszych ziem. Co roku doświadczają one co raz większych zniszczeń związanych z pożarami. To co wcześniej było jedynie sezonowym wypalaniem traw, stało się realnym problemem. Nie mogąc uciec przed otaczającą nas rzeczywistością, chcemy dać odbiorcom możliwość refleksji nad nieuniknionym. Pomóc w zmianie percepcji otaczających nas zmian. Wokół otaczającego nas chaosu i kakofonii zanurzymy się w kompletnej, obezwładniającej wtórnej ciszy.

Secondary Silence

Ada Zielińska and Marcin Rusak's Project for the Polish Pavilion at the 61st International Art Exhibition in Venice, 2026

When one finds themselves in the very heart of a recently burned forest, their entire prior understanding of nature is abruptly challenged. Temperatures reach 50°C, the air is thick with smoke, making breathing difficult, and the eyes tear up from the lingering ash. Everything once alive is now covered in a layer of black soot. However, the most striking element is the all-encompassing, absolute silence. This experience became the starting point for the project developed by Ada Zielińska and Marcin Rusak for the Polish Pavilion. The project develops the concept of Post Tourism and is the result of a joint research expedition to fire-stricken areas in California in March 2025.

The installation for the Pavilion consists of several dozen trees sourced from forests affected by wildfires. The artists will process these trees through deconstruction and subsequent reconstruction. The reassembled, modular trees—partially coated in aluminium—will form sculptural objects that together compose a post-catastrophic forest. The floor, covered with ash and charcoal, will crunch under the feet of viewers. The entire Pavilion will be immersed in complete silence.

Upon entering the main exhibition space, visitors will be enveloped by the overwhelming scent of charred wood and confronted by towering trees looming overhead. As one moves between them, a subtle metallic sheen becomes visible. Sculptural aluminium components will be integrated with natural, blackened wood, transforming each tree into a unique sculptural form.

The Pavilion project is built from reconstructed material—a creative reanimation, a recontextualization of once-living forms. Through the transformation of fire-damaged trees and human-generated aluminium waste, a new structural entity emerges, prompting reflection on the boundary between the natural and the artificial. We often forget that the raw materials used in industry originate from the earth. These resources, after being processed into consumer goods, ultimately return to their primal state—pure metal—as a result of fire.

The artists attempt to creatively reinterpret that which, due to natural cycles, undergoes degradation, particularly when such remnants stem from human activities that operate outside the natural rhythm. Their objective is to reintegrate natural and artificial elements into a coherent and harmonious whole.

The project expands upon the artistic practice of Ada Zielińska and the work of Marcin Rusak, both of whom explore the intersection of organic materials with technology and metals extracted from the earth.

Grounded in culturally legible codes, the project aspires to provoke philosophical reflection through the experience of destruction. The emotional response to landscapes affected by fire has been described by Burke and Kant as “the sublime”—an aesthetic, emotional, and philosophical phenomenon denoting something so vast and powerful it transcends rational comprehension. Natural disasters have become an integral part of contemporary life. Rather than avert our gaze, we confront this reality and attempt to situate ourselves within it.

The materials used in the installation—primarily burned wood and metals—will be sourced from fire-damaged forest areas across Poland and Europe. The trees will be cut and reconstructed using aluminium, forming sculptural objects. These will be installed on steel platforms to ensure stable weight distribution and facilitate safe installation. All elements will be secured to prevent uncontrolled dust dispersion.

Forests occupy nearly 30% of Poland's territory. Each year, they suffer increasing damage from wildfires. What was once limited to seasonal grass burning has now become a systemic threat. Unable to escape this encroaching reality, the artists offer viewers an opportunity for contemplation of the inevitable—a shift in perception toward the changes unfolding around us. Amid the surrounding chaos and sensory overload, we are invited to immerse ourselves in a state of total, overwhelming, secondary silence.

wizualizacja jednego z obiektów

szkice projektowe - system montażu

